

Näoli nahal. Männilõhnaline õhuvärskendi. Uue auto lõhn. Männivärskus.

Olen võimetu end liigutama.

Tegu on inimrööviga.

Aga ma ei suuda liigutada.

Kätest ja jalgadest oleks justkui kondid välja võetud, need laperdavad nagu süldistunud angerjad. Okse või ila on mu lõuale ja põsele kinni kuivanud. Vaevaliselt koorin näo istme küljest lahti.

Mu huuled ja keel on kriidiselt kuivad. Avan silmad ning ergas päevavalgus põletab need läbi koobaste otse koljusse. See teeb haiget. Vajutan silmad kinni, kuid märkan Nikolaid. Minu nurga alt näen ta kukalt, moodsalt lõigatud juukseid ning ta käsi roolil. Ma tunnen ta Rolexi ära.

Ma ei saa aru mis toimub.

Kus ma olen?

Kus ma *olin*?

Kerin õhtu sündmusi tagasi. Olin hotellis, see on viimane asi, mida õhtust mäletan. Ahjaa, õige küll. Me olime katusekorruse sviidis. Ma võtsin hotelli vastuvõtust võtme. Mina, Kurt, Baggy ja see tüdruk. Moenädala pidu ... baar ..., me lahkusime baarist, et end pilve tõmmata.

Õige jah. Sinine lamamistool. Nõel.

Kurat.

Kas üledoos ongi selline?

Ma ei mäleta peale üles tulemist mitte midagi. Libistan väriseva käe üle oma keha ning taipan, et kannan ikka veel

eilset terashalli Miu Miu kleiti. Mu peal on vanunud villane pleed. Jalad on paljad.

„Nik?“ kähisen. Kurk on kibe, nagu oleks okastraati neelanud.

„Kõik on korras, Lexi. Me läheme abi järele.“

Mida nüüd?

Oh kuradi kurat, tegu on suurema sekkumisega.

Hakkan peaaegu vaidlema, kuid mu silmad löövad jälle tuld. Pigistan nad kinni ja lasen pimedusel suširulli kombel mind endasse mässida.

Praegu ei tohi magada.

Pean üles ärkama.

Ronin oma väsinud käärudega ajusopist välja, tagasi autosse.

Mahatuleku kass on kiire, tormiline ja täiesti tagurpidi keerdus. Mul on külm, mu nahk on soomustunud. Tavaliselt ma magan end lihtsalt välja, teen natuke peale ja see tõmbab nurgad pehmeks. Tabletti võib ka. Oxyt, Vicodini, Tramadoli või Diazepami. Mida iganes käepärast juhtub olema.

Kuulen meesterahva häält. Ei kõla nagu Nikolai. „Kle, kuidas tal on ka?“

„Ta võttis unerohu,“ vastab Nik. „Ilmselt magab pikemalt.“

Kus me oleme? Üritan külge keerata, aga ei suuda. Tunnen mere lõhna: sumedad sügavikud, soolane õhk ja vetikad. Kajakad räuskavad nagu vanad pahalased. Jääge vait raisk, lendavad türapead. Pea taob. Vedelikupuudus. Elusalt mumifitseeritud.

Kuhu ta mind viib? Mere äärde? Kaugel me oleme? Kuidas väljas saab üldse valge olla? Kaua ma pilditu olin? Kus Kurt on? Need küsimused räuskavad kajakatest valjemiini. Võibolla suudab see tundmatu mees mind päästa? Ma ütlen talle, et tegu on inimrööviga. Võin öelda, et mind vägistati.

„Aidake ...“ pobisen. Mu huuled on korpas, keel nagu seemisnahk suus, ainult pobinaks ma võimeline olengi. „Aidake ...“ proovin veelkord.

„Ta on mu õde,“ ütleb Nikolai valjult üle minu sosina. „Tal on pohmell. On teil meie passe vaja? Ikka, olge lahked.“

BMW sahistab edasi ja üle lamava politseiniku sõitmine põrutab meid korralikult. „Nik ..., Nik, kuhu me lähme?“

Ta heidab minu poole kiire üleõlapilgu. „Sinuga saab kõik korda. Proovi puhata.“

Meenub, kuidas ma lamamistoolil lebasin. Meenub, kuidas Kurt nõela mulle veeni libistas. Ilmselt ei teeks ma seda mitte kunagi ise, liiga karm. Meenub, kuidas heitsin pilgu aknast välja ja vaatasin kõiki neid väikseid tulukesi, Londonit tuledes. Oranžikaid ja kuldseid ja säten-davaid. Nägin laevu Thamesi jõel, autotulesid ning Shardi eemal silmapiiril. Kõik hägustus ja mu vaates sulandus see lihtsalt jaanimardikate siblimiseks.

Jaanimardikad.

Näen unes vaid jaanimardikaid.

Rehvid krudisevad kruusal. Magamine ei aidanud. Tunne on ikka veel selline nagu keegi oleks mu keha kalariiviga seestpoolt puhastada proovinud. Hambad on pehmed ja sametised nagu švamm.

Nikolai avab ukse ja astub autost välja. Kuulen lähenevaid samme. Päris mitu paari jalgu.

Kus iganes me ka poleks, vähemalt oleme kohal.

Kus Kurt on?

Suudan end nii palju kokku võtta, et hiivan end käetoole ja tagumisele autoaknale toetudes enam-vähem istuvasse asendisse. Valgus on endiselt pimestavalt ere. Nii et enda Ray-Banid oli Nikolail mahti kaasa võtta, aga minu omad tal muidugi meelde ei tulnud. Mul oleks telefoni vaja. Otsin tagaistmelt oma käekotti, kui meenub, et telefon oli katusesviidi helisüsteemi küljes. Raudselt jätsin sinna. Kurat.

Kissitan silmi. Nik kätleb mingit eriti pikka habemega meest. Näeb välja nagu Hagridi kobe vend. Pintsak, ülemine pluusinööp lahti, lipsuta. Ta kaaslasteks on kaks naist, mõlemad rietatud üleni valgetesse stiilsetesse, kergelt futuristlikesse arstiõe vormidesse.

Nonii, nüüd on siis tõehetk. Jumal küll. Ta on mind varem ju sellega ähvardanud – *Lex, sul on professionaalset abi vaja* – aga ma arvasin, et ta mainis seda naljaga. Nüüd on see siis käes. Ma olen haiglas.

Ma olen võõrutuskliinikus.

Mitte. Mingil. Juhul.

Kleit puusadel rullis püüan esiistmete vahelt läbi ronida ja sirutan end süüteni. Ta võttis võtme kaasa. Kurat. Paisub, et pean jooksuma. Haaran lingist, kuid mu tasakaal on täiesti paigast ära. Tuul lajatab ukse avamisel kohe hooga lahti ning ma kukun asfaldile. Jõuan käed veel kukkudes

kaitseks ette sirutada, kuid kruus tungib mu peopesadesse nagu needimeri.

„Oota nüüd, Lexi! Vaata ette!“ hüüatab Nikolai.

Kehad ja tumedad varjud moodustavad mu ümber ringi. Käsi sirutatakse minu poole ja mu näole on lähenemas sõrmed. Vehin neid kätega eemale nagu katkine tuulik.

„Liigume ehk sisse?“ pakub hr Habemik.

„Ei!“ karjatan mina. Mu volüüminupp on natuke katki. Karjun kõri ribadeks ja mu kisa kajab aiast vastu.

Piilun jalamere vahelt läbi ning märkan, et oleme teel, mis viib ilusa hiigelsuure häärberi ette. Downtown Abbey tõesti. Tegu on ajaloolise majaga, hallikas ja pisut laiguline, osaliselt luuderohuga kaetud. Peasissepääsu kõrval uhkeldavad kaunid sambad. Sellele asutusele kuulub ka suur hulk meid ümbritsevat maad – mu ees laiub kilomeetrite kaupa trimmitud muru ja lopsakat metsa.

Mind hiivatakse püsti, aga kruus teeb mu paljastele jalgadele liiga. Tegelikult ei olegi nii valus, aga huilgan „Aiaaaaa!“ nagu oleks surm silme ees. Medõed kannavad lohistavad mind maja poole. „Nik. Paluun!“

Vaatan oma suurte süütute silmadega tema poole. Sinu väike õde Lexi. Nunnu väike Lexi. Kaitse teda, seda väikest habrast portselanist tibukest.

„Anna andeks, Lexi ..., sul on tegelikult ka abi vaja.“ Ta ei vaata mulle silmagi.

„Jätkame seda vestlust minu kontoris,“ pakub hr Habemik rahustavalt. Mind see muidugi ei rahusta. Kaugel sellest. Ma ei saa siia võõrutuskliinikusse jääda – põhiliselt muidugi selle pärast, et mul on umbes nelja tunni pärast väga ühte laksu vaja. Rebin ja vehin ning kui näen, et see ei tööta, siis lasen end lõdvaks nagu laps kommiriuli ees. Mulle jääb mulje, et need medõed toituvad peamiselt proteiinijookidest siin, nad korjavad mu vilunud liigutusega

üles (ilmselt mingi karmi medõdede sõjaväekoolituse tulemus) ja ei pilguta silmagi.

„Pange mind maha, sitapead!“ üürgan mina. „Laske lahti!“

Mind ignoreeritakse täielikult ning külma rahuga, mina aga kordan valjemini ja valjemini VÄRDJAD VITUD, sest see on kõige vastikum solvang, mida ma tean.